

El vals d'Onofre Foll

Tot va quedar en silenci quan el director va alçar la batuta vers l'orquestra: 1, 2, 3, 1, 2, 3, 1... La vareta es va enfilair i va davallar com un catxalot saltant sobre un mar de glaç i l'explosió va ser extàtica. Tot s'entrebancava i desacompassava amb les anades i vingudes d'aquelles mans aparentment expertes: 1, 2, 3, 1, 2, 3, 1... Les trombes bufaven amb els batecs dels timbals, els vents fusta s'esgargamellaven i el carilló rebentava les seves campanes. Tot clamava per inflar la llegenda d'aquell gran concert: 1, 2, 3, 1, 2, 3, 1... D'enmig de l'exaltació incontrolada, un plor de violí. La batuta es va desinflar subtilment i la tempesta de vents i percussions va encalmar-se mentre aquell grinyol de cordes anava guanyant cos. El director va fixar-hi la vista, sorprès.

La dona somicava sobre un terra de rajoles esquerdades: 1, 2, 3, 1, 2... tenia talls als braços i forats per tot el cos: 1... 1, 2... Un telèfon comunicava al seu costat: 1, 1, 1... Ell se la va mirar, perdut, i va girar-se: res. El gran teatre havia transmutat en una cuina miserable i llòbrega de parets humides. Va abaixar les mans, va fer un esgarip i va deixar caure un ganivet brut de sang, que va picar a destemps a terra: 1, 2... Va ressonar per la cuina una percussió de cops a la porta: 1, 2, 3, 1, 2... Veus de barítons li cridaven que obrís: 1, 2, 1, 2... La premsa esperava excitada la seva reverència final: aneu amb compte, és boig! 1, 2, 3, 1, 2, 3, 1... La porta es va estimbar i tot de clics de càmeres i flaixos el van aplaudir mentre unes mans l'envolaven fins a una glòria delirant.

Enxamaire